

ligheder — har udtalt, med det at være Kirkens betroede Mand.“

„Tal kun rent ud, Frøken Tønnesen! Sig kun ganske aabent, hvad De dog vistnok mener, at jeg maa være en Hykler, der i Grunden ler af den hele Guddommelighed, . . . en Fiffikus, der pligt-skyldigt væver Kirkens Vadmél og forøvrig lader Fiolen sørge. Jeg véd det godt. Det er Almenhedens Dom om . . . Pater Rüdésheimer!“

„Det kan være. Men jeg har ikke sagt eller tænkt noget Saadant. Jeg sagde blot, at jeg kunde ikke forstaa, hvorledes De med Deres Anskuelser kunde være Talsmand for en Lære, der just lægger Hovedvægten paa Menneskenes Følelsesliv og der-til tager baade Lyriken og Mystiken i sin Tjeneste. Oven i Købet er De jo mere ortodoks i Deres Forkyndelse end nogen Anden; jeg véd jo, at De næsten med Magt undertrykker ethvert Forsøg paa friere aandelige Rørelser i Deres Menighed.“

„Ganske som Deres afdøde Fader — ja. Og deri finder De en Modsigelse? Kan saamænd gerne være, at De har Ret. Ærlig talt, det bekymrer mig ikke. I hvert Fald: jeg tillader ikke mig selv at kritisere det, der er min Religion — for saa var det jo ikke mere min Religion. Men forøvrigt . . . er et saadant ubetinget